

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE**

**DECIZIE**

**10 decembrie 2014**

**mun. Chișinău**

Colegiul penal în componența:  
președinte – Petru Ursache,

judecători – Ghenadie Nicolaev și Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 04 iunie 2014, în cauza penală privindu-l pe

**Chendighelean Gheorghe Ștefanovici**, născut la 01 martie 1966, originar și domiciliat în or. Comrat, str. Crupscaia nr. 16;

**Termenul de examinare a cauzei:**

*Prima instanță:* 27.01.2011 – 20.06.2012;

*Instanța de apel:* 09.08.2012 – 04.06.2014;

*Instanța de recurs:* 12.11.2014 – 10.12.2014.

**C O N S T A T Ă :**

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat din 20 iunie 2012, Chendighelean Gh. a fost achitat de învinuirea imputată acestuia în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Inculpatul Chendighelean Gh. a fost învinuit de faptul că în noaptea dintre 23 spre 24 septembrie 2010, fiind în stare de ebrietate și aflîndu-se în casa sa din or. Comrat, str. Crupscaia, nr. 16, în urma unor neînțelegeri cu concubina Grossu R., intenționat, conștientizînd ilegalitatea acțiunilor sale, avînd scopul săvîrșirii omorului ultimei, acționînd cu o deosebită cruzime, i-a aplicat multiple lovituri cu mâinile și picioare peste diferite părți ale corpului concubinei sale, în urma cărora lui Grossu R. i-au fost cauzate leziuni corporale grave, periculoase pentru viața și sănătatea persoanei. Ulterior, continuîndu-și intenția criminală, orientată spre omorul cet. Grossu R. a strangulat-o, în urma cărui fapt ultima a decedat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, acuzatorul de stat a încadrat *în drept*, faptele inculpatului în baza art. 201<sup>1</sup> alin. (3) lit. c) Cod penal, violența în familie, după care procurorul a solicitat modificarea învinuirii, încadrînd faptele inculpatului în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, după semnele calificative, *omorul intenționat al unei persoane cu o deosebită cruzime*.

**3.** Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea sentinței de achitare în privința lui Chendighelean Gh., cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia ultimul să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal și condamnat la 18 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului declarat, acuzatorul de stat a menționat că instanța de fond eronat a dispus achitarea inculpatului de cele incriminate, dat fiind că pe parcursul judecării cauzei s-a constatat cu certitudine intenția inculpatului de a săvârși anume infracțiunea de omor cu o deosebită cruzime a concubinei sale.

De asemenea, procurorul a menționat că, intenția inculpatului de a săvârși omorul concubinei sale, s-a realizat prin aplicarea de către acesta a multiplelor lovituri peste diferite părți ale corpului, după care dînsul a înădușit-o, în urma cărui fapt ultima a decedat. Vinovăția inculpatului de cele imputate s-a dovedit indubitabil din probele administrate la caz, care însă nu au fost apreciate de instanța de fond la justa valoare.

**4.** Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 04 iunie 2014 apelul procurorului a fost parțial admis, cu casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia Chendighelean Gh. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, la 12 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

**5.** În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, concluziile instanței de fond privind achitarea inculpatului nu corespund circumstanțelor cauzei, deoarece învinuirea înaintată în baza art. 145 alin.(2) lit. j) Cod penal, se dovedește integral din probatoriul administrat și cercetat în cadrul ședințelor de judecată.

Astfel, instanța de apel a menționat că vinovăția inculpatului de cele incriminate se dovedește indubitabil prin următoarele probe: declarațiile inculpatului, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 24 septembrie 2010, procesul-verbal de cercetare a cadavrului din 24 septembrie 2010, expertiza medico-legală nr. 147-d din 05 noiembrie 2010, expertiza medico-legală nr. 748-749 din 09 noiembrie 2010, expertiza medico-legală complexă nr. 235 din 14 noiembrie 2011, declarațiile expertului Topal C., declarațiile expertului Tetercev V., declarațiile martorilor: Dragneva M., Doneț V., Andrușoi P. și Bolgar P..

În continuare, instanța de apel a reținut că, deși inculpatul nu recunoaște vina de comiterea infracțiunii de omor în circumstanțele descrise în rechizitoriu, vinovăția acestuia se dovedește din probele expuse mai sus, și anume, prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 24 septembrie 2010 se confirmă că la locul săvârșirii infracțiunii au fost găsite 2 covoare cu ornamente naționale, cu multiple pete de culoare brună, asemănătoare cu niște pete de sânge, care au fost ascunse de inculpat în sarai și care au fost găsite de către colaboratorii de poliție.

De asemenea, s-a remarcat că concluziile instanței de fond privind faptul că nu există nici o probă care ar demonstra că decesul victimei a survenit în urma acțiunilor inculpatului, sunt vădit nefondate, din motiv că reieșind din cele descrise în raportul de expertiză medico-legală complexă nr. 235 din 14 noiembrie 2011, expertiza medico-legală nr. 748-749 din 09 noiembrie 2010, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 24 septembrie 2010, se rezultă contrariul. Prin urmare, cert se demonstrează că anume inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni, întrucât la cercetarea la fața locului nu au fost constatate careva urme de spargere forțată a ușii, ceea ce presupune că în afară de inculpat și victimă în locuință nu a avut acces altcineva, iar din rapoartele de expertiză medico-legală s-a statuat că victima a decedat în urma strangulării gâtului din motivul asfixiei mecanice, iar toate acestea combat versiunea inculpatului precum că dînsul la momentul dat nu era acasă și nu știe dacă cineva a fost în vizită la concubina sa. Mai mult, s-a menționat că așa cum se conchide din rapoartele de expertiză medico-legală, victima înainte de a fi strangulată, a fost bătută cu bestialitate de către inculpat, în urma căruia acesteia i-au fost cauzate vătămări corporale grave, periculoase pentru viața și sănătatea persoanei.

Deci, instanța de apel a concluzionat că vinovăția lui Chendighelean Gh., cert se demonstrează din toate probele cercetate și examinate.

Cu privire la aplicarea pedepsei în privința ultimului, s-a remarcat că acesta urmează a fi condamnat la 12 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, ținându-se seama de exigențele art. 61, 70, 72, 75 Cod penal, totodată, instanța de apel a menționat că aplicarea pedepsei de 18 ani închisoare, așa cum solicită procurorul, este prea aspră, iar pedeapsa trebuie să fie proporțională faptei săvârșite, avînd o finalitate de corectare și reeducare a inculpatului.

**6.** Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpatul Chendighelean Gh. a declarat recurs ordinar solicitînd casarea acesteia și menținerea în vigoare a sentinței instanței de fond, potrivit căreia dînsul a fost achitat de cele incriminate în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, adică de săvârșirea infracțiunii de omor cu o deosebită cruzime a concubinei sale.

Recurentul menționează în cererea sa că nu este vinovat de cele imputate, pledînd pentru această poziție pe tot parcursul judecării cauzei în privința lui, iar instanța de fond corect a dispus achitarea lui.

Inculpatul opinează că în acțiunile lui nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de dispoziția art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, iar declarațiile martorilor puse la baza condamnării: Dragneva M., Doneț B., Andrușoi P. și Bolgar P., nu dovedesc altceva decît relațiile care existau între dînsul și concubina sa, asta însă nu certifică că inculpatul a săvârșit omorul unei persoane cu o deosebită cruzime.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe prevederile art. 420, 421, 427 și 435 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1<sup>1</sup>) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către inculpat, menționând că recursul acestuia urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele recurentului în susținerea nevinovăției sale nu au fost argumentate conform cerințelor art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat rezultă că inculpatul nu invocă nici un temei din cele expres stipulate în alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, dar critică decizia instanței de apel din motiv că eronat s-a dispus condamnarea lui în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal.

Totodată, inculpatul invocă că probele administrate și cercetate în cauză nu demonstrează vinovăția sa de cele incriminate, ci doar reflectă care au fost relațiile dintre inculpat și victimă pînă la survenirea decesului acesteia.

Or, în esență, recurentul își focusează apărarea pe faptul că instanța de apel a dat o apreciere eronată probatoriului administrat și a adoptat o concluzie vădit greșită privind vinovăția sa de săvîrșirea infracțiunii de omor a lui Grossu R. cu o deosebită cruzime.

În același context, în vederea respingerii argumentelor recursului invocate de inculpat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că la această etapă a procedurilor nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decît cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea încadrării juridice a faptelor imputate lui Chendighelean Gh..

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapa instanța de recurs verifică erorile de

drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

În continuarea celor expuse deja, instanța de recurs precizează că, deși nu a fost invocat expres de recurent, totuși argumentele expuse de ultimul în cererea de recurs se încadrează în temeiul de casare prevăzut de pct. 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Colegiul penal menționează că, acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Însă, verificînd hotărîrea atacată în raport cu criticile enunțate, Colegiul penal specifică că, judecînd apelul instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de condamnare a inculpatului în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată a instanței de apel în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept și s-a ajuns la concluzia corectă că inculpatul a săvîrșit infracțiunea de *omor a unei persoane cu o deosebită cruzime*, în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Colegiul penal, consideră că instanța de apel și-a argumentat corespunzător soluția sa privitor la condamnarea inculpatului, iar săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, se deduce din împrejurările de fapt descrise în rechizitoriu și din probele administrate la dosar în susținerea învinuirii incriminate.

În viziunea instanței de recurs, instanța de apel a constatat corect că partea acuzării a prezentat suficiente probe ce indică la vinovăția inculpatului, iar acestea,

fiind cercetate și analizate de instanța de apel, indică în mod elocvent că fapta imputabilă inculpatului a fost comisă anume de către Chendighelean Gh..

Prin urmare, studiind suplimentar materialele dosarului Colegiul penal reține că instanța de apel just a pus la baza condamnării lui Chendighelean Gh. următoarele probe:

- declarațiile inculpatului date la etapa judecării cauzei în instanța de fond și cea de apel;

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 24 septembrie 2010;

- procesul-verbal de cercetare a cadavrului din 24 septembrie 2010;

- raportul de constatare medico-legală nr. 177 din 24 septembrie 2010;

- expertiza medico-legală nr. 147-d din 05 noiembrie 2010;

- expertiza medico-legală nr. 748-749 din 09 noiembrie 2010;

- expertiza medico-legală complexă nr. 235 din 14 noiembrie 2011;

- declarațiile expertului Topal C.;

- declarațiile expertului Tetercev V.;

- declarațiile martorilor: Dragneva M., Doneț V., Andrușoi P. și Bolgar P..

Astfel, reieșind din probele cercetate și analizate de instanța de apel, se conchide că versiunea inculpatului privind nevinovăția sa de cele incriminate este necorespunzătoare adevărului și se combate prin probatoriul expus mai sus.

Din aceste considerente, instanța de recurs apreciază ca fiind corectă situația de fapt stabilită de către instanța de apel, precum și calificarea infracțiunii reținute în sarcina inculpatului, după semnele componentei infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal.

Or, just s-a remarcat că concluziile instanței de fond privind faptul că nu există nici o probă care ar demonstra că decesul victimei a survenit în urma acțiunilor inculpatului, sunt vădit nefondate și necorespunzătoare adevărului, din motiv că reieșind din cele descrise în raportul de expertiză medico-legală complexă nr. 235 din 14 noiembrie 2011, expertiza medico-legală nr. 748-749 din 09 noiembrie 2010 și procesul-verbal de cercetare la fața locului din 24 septembrie 2010, se demonstrează contrariul.

De altfel, instanța de apel cu privire la încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului, în mod temeinic a conchis că anume inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni, întrucât la cercetarea la fața locului nu au fost constatate careva urme de spargere forțată a ușii, ceea ce presupune că în afară de inculpat și victimă în locuință nu au avut acces alte persoane, iar aceasta combate versiunea inculpatului că există posibilitatea ca cineva să fi fost la dînsul acasă, atît timp cît el a lipsit, fiind la grădiniță la fiica sa. Totodată, așa cum a relatat însuși inculpatul, dînsul a încuiat ușa casei cînd a plecat la grădiniță, lăsînd victima în casă.

Din rapoartele de expertiză medico-legală s-a statuat că victima a decedat în urma strangulării gîtului din motivul asfixiei mecanice, iar toate acestea combat teoria

inculpatului precum că dînsul la momentul dat nu era acasă și nu știe dacă cineva a fost în vizită la concubina sa.

Mai mult, s-a menționat că așa cum se conchide din rapoartele de expertiză medico-legală, victima înainte de a fi strangulată, a fost bătută cu bestialitate de către inculpat, în urma căruia acesteia i-au fost cauzate vătămări corporale grave, periculoase pentru viața și sănătatea persoanei.

Astfel, în baza unei analize temeinice a tuturor probelor enumerate mai sus Colegiul penal statuează că fapta reținută în sarcina inculpatului corespunde încadrării juridice a normei în baza căreia ultimul a fost condamnat de către instanța de apel.

Drept urmare, se remarcă că conform art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal și practicii judiciare a Curții Supreme de Justiție, noțiunea de „*cruzime deosebită*” se îmbină atît cu metodele omorului, cît și cu alte circumstanțe care demonstrează manifestarea unei cruzimi deosebite de către vinovat.

Semnul unei cruzimi deosebite există în cazurile în care înainte de a curma viața sau în procesul săvîrșirii omorului victima a fost supusă torturilor, schingiuirilor sau s-a săvîrșit o batjocură asupra jertfei, sau omorul a fost săvîrșit prin metoda, care cu bună știință vinovatului îi este îmbinată cu pricinuirea unor suferințe deosebite victimei (aplicarea unui număr mare de leziuni corporale periculoase pentru viața, sănătatea victimei, utilizarea unei toxine cu acțiune chinuitoare, arderea de viu, înecarea, înăbușirea, lipsirea îndelungată de hrană, apă etc.).

Săvîrșirea omorului cu o deosebită cruzime presupune în primul rînd comiterea infracțiunii prin cauzarea unor suferințe fizice sau psihice intense, inutile, printr-o prelungire nejustificată a acestor suferințe în timp. De asemenea, la reținerea circumstanței agravante *cu o deosebită cruzime*, urmează a se ține cont de faptul că persoana făptuitorului la săvîrșirea infracțiunii se evidențiază prin trăsături negative evidente, ferocitate, cruzime extremă, neîndurare, necruțare etc.

Cruzimea este inerentă oricărui omor, deoarece în momentul omorului, victima simte dureri fizice și morale, totuși, omorul săvîrșit cu deosebită cruzime presupune o intensitate mult mai mare a acestor dureri, întrucît făptuitorul nu se mulțumește să curme viața victimei, dar îi prelungește agonia, torturînd-o, maltratînd-o, molestînd-o. Nu are importanță dacă deosebita cruzime a constituit singura cauză a decesului, este necesar ca deosebita cruzime să fi fost exercitată pînă la consumarea omorului.

Or, instanța de apel a stabilit, că circumstanțele în care a acționat inculpatul, aplicarea loviturilor în regiunea organelor vitale cu intensitate și putere și strangularea victimei, denotă faptul că acțiunile inculpatului au fost cuprinse de intenția de a cauza moartea lui Grossu R., cu o deosebită cruzime.

Prin urmare, instanța de recurs constată că probele administrate în cauză coroborează în ansamblu între ele, instanța de apel le-a apreciat prin prisma pertinentei, concludenței și utilităților lor, astfel încît se consideră că acestea dovedesc indubitabil

faptul săvârșirii de către inculpatul Chendighelean Gh., a infracțiunii de omor cu o deosebită cruzime a cet. Grossu R..

La stabilirea cuantumului pedepsei, instanța de recurs menționează că instanța de apel i-a aplicat inculpatului o pedeapsă echitabilă, în raport cu fapta săvârșită și urmările provocate. Tot în același context, Colegiul penal menționează că pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiunea săvârșită.

La fel, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Contrar susținerilor recurentului, se apreciază că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de omor premeditat al unei persoane cu o deosebită cruzime prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, este dovedită integral reieșind din probatoriul administrat și amplu analizat în hotărârea atacată a instanței de apel.

Versiunea părții apărării precum că inculpatul nu se afla acasă atunci când a survenit decesul victimei, a fost combătută prin probele administrate în cauză, astfel încât instanța de recurs conchide că argumentele expuse în textul recursului declarat sub acest aspect sunt vădit neîntemeiate, neavând nici un suport probatoriu. Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea acestuia de vreme ce din materialul probator al cauzei rezultă vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii imputate.

În consecință, față de toate argumentele expuse, se constată că nu sunt incidente în cauza deferită judecării, temeuri de casare a hotărârii instanței de apel prevăzute în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, din care motive recursul se declară inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

#### **DECIDE :**

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Chendighelean Gheorghe Ștefanovici, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 04 iunie 2014, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 24 decembrie 2014.

**Președinte**  
**Judecători**

**Petru Ursache**  
**Ghenadie Nicolaev**  
**Vladimir Timofti**